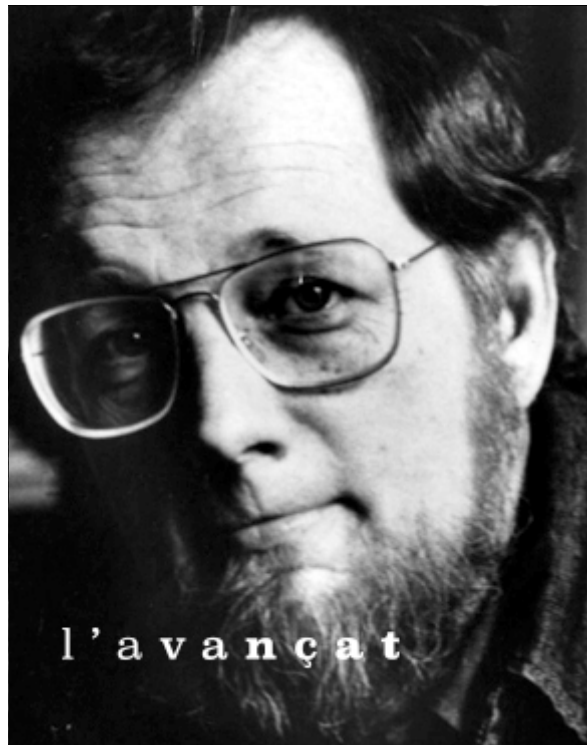

Donald Barthelme

6 Setembre 2022

Donald Barthelme (Filadèlfia, 1931 – Houston, 1989) va ser un autor de contes i novel·les associat a la literatura postmoderna i a l'experimentació narrativa. Els seus primers reculls de contes van aparèixer a la dècada dels seixanta i entre ells es pot esmentar *Come Back*, *Dr. Caligari* (1964), *City Life* (1974) o *Amateurs* (1976). Bona part dels seus contes van ser reunits en dues antologies: *Seixanta contes* (1981) i *Forty Stories* (1987). També és autor de novel·les com *El Pare Mort* (1975) o la pòstuma *The King* (1990).

L'escola

I bé, vam fer sortir els nens a plantar arbres, ja saps, perquè vam pensar que... vaja, que era part de la seva educació, veure com, ja saps, les arrels... i també el sentit de la responsabilitat, saber tenir cura de les coses, fer-se'n individualment responsable. Ja saps què vull dir. I els arbres es van morir tots. Eren tarongers. No sé per què es van morir, es van morir i prou. Hi devia haver algun problema amb la terra, o potser el material del planter no era de la millor qualitat. Ens vam queixar. O sigui que tenim trenta nanos, cadascun amb el seu arbret per plantar, i tot d'una tenim els trenta arbres morts. I tots els nanos mirant-se aquells pals marrons, era depriment.

No hauria tingut més importància si no fos perquè un parell de setmanes abans d'això dels arbres es van morir totes les serps. Però en el cas de les serps... Bé, el motiu pel qual les serps la van dinyar va ser que... Ja te'n recordes, van tancar la caldera quatre dies per culpa de la vaga, i almenys això tenia una explicació. Era una cosa que podies explicar als nens, per culpa de la vaga. Vull dir que cap pare els va deixar travessar els piquets, i tots sabien que hi havia vaga i el que significava. O sigui que quan tot va tornar a engegar i ens vam trobar les serps no els va afectar gaire.

En el cas del jardí d'herbes aromàtiques devia ser per excés de rec, i almenys ara ja saben que no s'ha de regar massa. Se'l van prendre molt seriosament, el jardí d'herbes aromàtiques, i segurament uns quants nens... vaja, que devien tirar-hi una mica més d'aigua sense que els veiéssim. O potser... vaja, no m'agrada pensar en sabotatges, però hi vam pensar. Vull dir que és una cosa que ens va passar pel cap. Si se'ns va acudir segurament va ser perquè abans ja s'havien mort els jerbus, i els ratolins blancs, i la salamandra... i vaja, almenys ara ja saben que no els han de ficar mai en una bossa de plàstic.

Els peixos ja esperàvem que es morissin, esclar, no va ser cap sorpresa. N'hi ha prou amb una mala mirada i ja els tens panxa amunt a la superfície, aquests. Però el programa exigia la introducció d'algun peix tropical en aquell moment, no hi havia res a fer, passa cada any, l'únic que pots fer és afanyar-te a passar a una altra cosa.

Ni tan sols se suposava que l'haguéssim de tenir, el gosset.

Ni tan sols se suposava que l'haguéssim de tenir, era només un cadellet que la nena Murdoch va trobar un dia sota un camió del supermercat, i va tenir por que el camió l'esclafés quan el conductor acabés de fer el lliurament, o sigui que se'l va ficar a la motxilla i el va dur a l'escola. I vaja, que teníem un gosset. De seguida que el vaig veure vaig pensar, Déu meu, m'hi jugo alguna cosa que viurà dues setmanes i encabat... I és el que va passar. No l'hauríem d'haver tingut a l'aula, hi ha alguna mena de normativa que en parla, però no els pots dir que no poden tenir el gosset quan el gosset ja és allà, davant seu, corrent d'una banda a l'altra i fent bub, bub, bub. Li van posar Edgar, és a dir, el van batejar amb el meu nom. S'ho passaven la mar de bé empaitant-lo i cridant, «Té, Edgar! Molt bé, Edgar!». I llavors esclataven a riure com bojós. L'ambigüitat els agradava. A mi també. No em fa res que se'n riguin de mi. Li van fer una caseta a l'armariet del material i tot això. No sé de què es va morir. Del brom, suposo. No li devien haver posat cap vacuna. El vaig treure abans que els nens arribessin a l'escola. Cada dia l'anava a veure a l'armariet del material, era una rutina, perquè sabia el que passaria. El vaig donar al bidell.

I després va ser l'orfe coreà que la classe havia apadrinat a través del programa d'Ajuda a la Infància, cada nen portava vint-i-cinc centaus al mes, la idea era aquesta. Va ser tot molt desafortunat, es deia Kim i potser el vam apadrinar massa tard o alguna cosa. A la carta que vam rebre no hi constava la causa de la mort, ens van proposar que n'apadrinéssim un altre i ens van enviar uns quants candidats prou interessants, però no ens hi vam veure amb cor. La classe s'ho va prendre força malament, començaven (diria, ningú m'ho va comentar mai directament) a tenir la sensació que hi havia algun problema amb l'escola. Però jo

no crec que l'escola tingui cap problema especial, n'he vist de millors i de pitjors. Ha sigut només una ratxa de mala sort. Hi ha hagut una quantitat extraordinària de pares que han traspassat, per exemple. Diria que han sigut dos atacs de cor i dos suïcidis, un que es va ofegar i quatre que van morir alhora en un accident de trànsit. Una feridura. I hem tingut l'alta taxa de mortalitat habitual entre els avis, o potser aquest any ha sigut pitjor, ho va semblar. I finalment la tragèdia.

La tragèdia es va produir un dia que en Matthew Wein i en Tony Mavrogordo jugaven allà al solar que estan excavant per fer-hi el nou bloc d'oficines estatals. Hi havia tot de bigues de fusta apilades al caire de l'excavació, ja sap. La cosa acabarà als jutjats, els pares diuen que les bigues estaven mal apilades. No sé si tenen raó o no. Ha sigut un any estrany.

Em descuidava d'esmentar el pare d'en Billy Brandt, fatalment apunyalat a casa seva en una baralla amb un intrús emmascarat.

Un dia vam tenir una conversa a l'aula. Em van preguntar, on han anat? Els arbres, la salamandra, els peixos tropicals, l'Edgar, els papes i les mames, en Matthew i en Tony, on han anat? I jo els vaig dir, no ho sé, no ho sé. I ells em van dir, qui ho sap? I jo els vaig dir, no ho sap ningú. I ells, és la mort allò que dona sentit a la vida? I jo, no, el que dona sentit a la vida és la vida. I llavors em van dir, però no és la mort, entesa com a *datum* fonamental, el camí per transcendir la banalitat del dia a dia en la direcció d'un...

Els vaig dir, sí, potser.

Em van dir, doncs no ens agrada.

Els vaig dir, no m'estranya.

Em van dir, és una punyetera vergonya!

Els vaig dir, sí que ho és.

Em van dir, i ara faràs l'amor amb la Helen (la mestra ajudant) perquè veiem com es fa? Sabem que t'agrada, la Helen.

És cert que la Helen m'agrada, però els vaig dir que no ho faria.

És que n'hem sentit a parlar tant, van dir, però no ho hem vist mai.

Els vaig dir que em farien fora i que era una cosa que mai, o gairebé mai, es fa com a demostració. La Helen va mirar per la finestra.

Van dir, sisplau, sisplau, fes l'amor amb la Helen, necessitem una afirmació de valor, tenim por.

Els vaig dir que no havien de tenir por (tot i que jo sovint en tinc) i que de coses valuoses n'hi havia a tot arreu. La Helen va venir i em va abraçar. Li vaig fer uns quants petons al front. Ens vam estrènyer. Els nens estaven esverats. Es va sentir un truc a la porta, vaig obrir i va entrar el nou jerbu. Els nens van esclatar en visques.

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Avançament editorial gentilesa d'Extinció Edicions

Categoria : L'avançat

Etiquetes : Donald Barthelme, Ferran Ràfols Gesa

Bloc a WordPress.com.